

## נפגשים באזכרות

ריחות איר באויר עם שברי המלקוש, עם אדם הפרג ועם דם המפכים א וראשית השרב מתחיל לצבוע את מרבדי הפרחים בגונים צהבים א הצפורים שכורות מבשם אפריל ומאי ומחזירות לבריזה ולעצים מלים של שירה א ואנחנו – שוב על השביל שבו הלכנו ביום ההוא, ולפני שנה. אנחנו בדרך לאזכרה א א

אנחנו יורדים מן הכביש הראשי אל שביל האבנים שנעלם מאחורי העצים והנוף א וממשיכים בו, כמו תמיד, על העקבות שהותירו הדמעות... בדרך ההולכת עד הסוף... מעלינו – ולצדנו – האפק נפתח אל פריחות האביב, וענני החרף נעלמים – ונמסים א אבל כשעוקרים בשער, ערפלי הדמעות שוב מתקרבים ואת שמורות העינים לאט-לאט מכסים א ובתוף השקט הזה, הנורא – בתוף השקט הזה אנחנו, בתוכנו, מתפנסים א וכאלו זה סימן – האושה לוחשת בין עצי הברוש והארן א והלב יורד – כמו הדגל הפחל-לכן – לחצי התרן א ולשעה אחת מתנתקים מחבוטי הוכוח... מטרדות היום-יום... מעננים שכל-כף בשגרה... א ומנסים למלא את החלל – ומגלים פמה פתוח נותר הפצע שהותירה הבשורה המרה א ולוחצים את ידה של האמא המתקרבת... מחבקים את האחות הצעירה... מנידים בראש שלום לחבר... א וכאלו – מול הקמטים שנקרשו על המצח, והשער שהלבין מאז, והשורות שנוספו מסביב – הזמן אינו עובר א הרי נפגשנו, ביום ההוא – כאשר לוינו אותו בדרך הזאת, האחרונה א ואף אחד אינו יכול לשפך איד החברה אמרה אז – בככי – "לא שכחת, גם במלחמה, לשלח לי מתנה..." א ואצל כלנו – באלבום... על המדף... בחדרי הלב... – חיים הזכרון, הגעגוע והתמונה א ובכל יום זכרון נפגשים באזכרות, אבל נדמה שנה קשה הרבה יותר משנה לשנה א א

ואנחנו עומדים ליד האבן הלבנה, הקרה, שעליה – העופרת, ומתחמיה – הכאב א ופתאום הצפירה, וסבתא שמנגבת את עיניה – ושוב זה קורע את הלב א והאבא אומר – בקול רועד כמו תמיד – "יתגדל ויתקדש"... והחזן קורא: "אל מלא רחמים, שוכן..." א והגרון נחנק – כמו מלא בעפר... כמו מריח את העשן... כמו – שוב – לא מבין איד יתכן... א ואחר-כך מניחים את האבן הקטנה, ומאחורי משקפי השמש הפהים מביטים על האותיות השחרות שזועקות א ולאט לאט הולכים במעלה השביל, עם כלם – והמלים: שותקות א ושואלים: "שמעת משהו מהחובש – הוא לא סלח לעצמו שלא הצליח אותו מהפצעה..." א ו"מה שלום החברים מהפלגה – הם היו אתו בבית-חולים... הם מקימים גלעד לזכרו, על הגבעה..." א ומספרים שהשכן, שעבר אתו את כל המסלול, התחמו, ויש לו כבר ילד א ושהאמא באה לבקר באנדרטה, ועל המפקד שישב אתם בימי השבועה היא כל הזמן שואלת... א א

ככה זה כל שנה, כשריחות איר באויר עם שברי המלקוש וראשית השרב ואדם הפרג א כאשר פרחי האביב נפתחים לשמש ולפרפרים ופורשים מפה צבעונית כמו של ערב חג א אנחנו חוזרים לכאן, ושוב הולכים בשביל הזה בין הטורים והשורות א ושוב נפגשים באזכרות א א